

LE-1993-442

INSTANS:	Eidsivating lagmannsrett - Kjennelse.
DATO:	1993-03-18
DOKNR/PUBLISERT:	LE-1993-442
STIKKORD:	Barn. Tvistemålsloven § 36 tredje ledd. Nordisk familierettslig konvensjon av 6. februar 1931 art. 8 annet ledd.
SAMMENDRAG:	Selv om saksøkte var bosatt i Danmark må sak kunne fremmes i Norge i henhold til avtale etter tvistemålsloven § 36 tredje ledd.
SAKSGANG:	Oslo byrett Nr. 92-09419 - Eidsivating lagmannsrett LE-1993-442 K.
PARTER:	Den kjærende part: B (Prosessfullmektig: Advokat Per Danielsen, Oslo) Kjæremotpart: A (Prosessfullmektig: Advokat Geir Johan Nilsen, Oslo).
FORFATTER:	Lagdommer Egil F. Jensen, Lagdommer Jan Hein Eriksen og Kst. lagdommer Karl Eilert Sundt-Ohlsen.

Det ble avsagt slik kjennelse:

Kjæremålet gjelder spørsmålet om sak om foreldreansvar, daglig omsorg og samværsrett kan reises for norsk domstol.

A og B inngikk ekteskap i 1987 og fikk sønnen C som er født den *.*1988. De flyttet fra hverandre og ble separert ved bevilling av 5. mars 1992. I den forbindelse inngikk de avtale om delt foreldreansvar, at moren, A, skulle ha den daglige omsorg og at faren skulle ha utvidet samværsrett.

I månedsskiftet oktober-november 1992 reiste mor og sønn til Danmark. De bosatte seg sammen med D som moren har opplyst at hun akter å inngå ekteskap med. Faren ønsket ikke at barnet skulle bringes til Danmark.

Ved stevning av 20. november 1992 til Oslo byrett reiste B sak mot A med påstand om felles foreldreansvar, men slik at han skulle overta den daglige omsorg med vanlig samværsrett for moren. Samtidig krevde han midlertidig forføyning med samme innhold.

A tok til motmæle, men reiste i første omgang ikke innsigelse mot at saken var fremmet for norsk domstol. Dette ble gjort i prosesskrift av 5. januar 1993 der hennes prosessfullmektig anførte at saken måtte avvises under henvisning til art. 8 annet ledd i Nordisk familierettslig konvensjon av 6. februar 1931 - i det følgende omtalt som konvensjonen.

Saksforberedende møte ble holdt den 6. januar 1993. Begge parter møtte med sine prosessfullmektiger.

Oslo byrett avsa den 8. januar 1993 kjennelse med slik slutning:

1. Sak nr. 92-09419 A/68 avvises.
2. Saksomkostninger tilkjennes ikke.

Om sakens nærmere enkeltheter, herunder partenes anførsler for byretten, vises til byrettens kjennelse.

B har rettidig påkjært kjennelsen til lagmannsretten p. g. a. feil lovanvendelse. Han har nedlagt slik påstand:

1. Sak nr. 92-09419 A/68 fremmes til behandling for Oslo byrett.
2. Den kjærende part tilkjennes saksomkostninger for byrettens og lagmannsrettens behandling.

A har levert tilsvaret og påstått at byrettens kjennelse skal stadfestes. Ved sin prosessfullmektig advokat Geir J. Nilsen opplyser hun imidlertid i prosesskrift av 17. mars 1993:

A aksepterer og samtykker herved, under henvisning til Tvistemålsloven § 36 tredje ledd, i at Oslo byrett behandler sak nr. 92-09419 A/68, anlagt av B gjeldende foreldreansvar og daglig omsorg for partenes fellesbarn, samt spørsmål om midlertidig avgjørelse i saken.

A har etter dette nedlagt slik påstand:

1. Saken fremmes.
2. B tilkjennes saksomkostninger etter oppgave.

Lagmannsretten bemerker:

Spørsmålet om fremme av saken for Oslo byrett er kommet i en ny stilling etter at kjæremotparten uttrykkelig har erklært at hun aksepterer at saken skal behandles ved denne domstol. Lagmannsretten vil avgjøre saken ut fra denne nye omstendighet. Således er det ikke nødvendig å vurdere hva utfallet ville blitt dersom kjæremotparten hadde fastholdt sin innsigelse mot behandling ved Oslo byrett.

Som byretten legger lagmannsretten til grunn at art. 8 annet ledd i konvensjonen går foran barneloven § 64 første ledd, jfr. Rt-1984-753 . Sak om omsorg mv. for barn som ikke avgjøres i forbindelse med krav om separasjon eller skilsmisse, må derfor i utgangspunktet fremmes i det land der saksøkte er bosatt.

Begge parter har reist spørsmål om reglene i konvensjonen er uttømmende og tvingende, og i tilfelle i hvilken utstrekning det er adgang til å supplere konvensjonen med aktuelle vernetingsbestemmelser i tvistemålsloven. Lagmannsretten går ikke nærmere inn på disse mer generelle spørsmål idet retten legger til grunn at en sak som den foreliggende - der partene og barnet er norske statsborgere, den kjærende part er bosatt i Norge og spørsmålet om foreldreansvar og samvær tidligere har vært regulert ved avtale i Norge - må kunne behandles for norsk domstol når partene reelt er enige om det og forholdet er bekreftet som angitt i tvistemålsloven § 36 tredje ledd. Det finnes å være tilfelle etter at kjæremotpartens standpunkt er kommet til uttrykk i prosesskriftet av 17. mars d. å.

Partenes felles påstand blir etter dette å ta til følge.

Kjæremålet har ført frem. Kjæremotparten har nedlagt påstand om at hun skal betale den kjærende parts saksomkostninger etter oppgave. Retten forstår dette slik at hun sier seg villig til å dekke den kjærende parts omkostninger for så vel byrett som lagmannsrett så langt det er tale om omkostninger som refererer seg til spørsmålet om fremme av saken. Etter sakens utfall legges til grunn at hun plikter å betale disse omkostninger, jfr. tvistemålsloven § 180 annet ledd sammenholdt med § 172 første ledd.

Den kjærende parts prosessfullmektig, advokat Lars E. Christoffersen, har innlevert omkostningsoppgave som viser et samlet krav for begge instanser med kr 20850, hvorav kr 4900 gjelder avvinningsspørsmålet for byretten og kr 15000 kjæremålet med tillegg av gebyr kr 950. Oppgaven har pr. telefon vært forelagt for kjæremotpartens prosessfullmektig advokat Geir J. Nilsen som opplyser at kravet aksepteres. Også retten godtar kravet. A vil følgelig bli pålagt å dekke den kjærende parts saksomkostninger med kr 20850.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

1. Saken fremmes for Oslo byrett.
2. I saksomkostninger for byrett og lagmannsrett betaler A til B 20850 kroner innen 2 uker fra forkynnelsen av denne kjennelse. n 2 uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.